

Petr Čípek, 17 let
Gymnázium Blansko, Sexta A
Čertův hrádek

Za dávno zapomenutých časů
za časů již dávno v historii světa minulých
rozškřiklo se do okolních lesů,
že pán Nového hradu se shání po svých přátelích.

Již dlouhý čas s žádným z nich neslavil,
dlouho pobýval v zemích cizích.
Aby se s nimi opět pobavil,
chtěl se poptat po všech svých milých.

Své posly rozeslal do vsí po širém okolí,
kde koho na hostinu zval,
a že vše klapalo jak promazané soukolí,
byli tam všichni, co tak dobře znal.

Jedlo se, pilo a vyprávělo.
Nikdo neměl chuť být sám
a kdyby se venku nesetmělo,
slavili by pořád dál.

Vtom, když hodiny půlnoc odbily,
nastal na hradě převeliký ruch.
Hlásné trouby o hostu troubily,
že před bránou se zjevil černý duch.

Pán hradu tedy nechal uvést hosta tajemného,
však s jeho krokem mizelo veselí.
V brnění černém, zahalen do pláště červeného,
tvář tmavá jako mouřenín necelý.

Šlechtic však uvítal hosta vlídně,
a pohostit ho chtěl.
Hned jak tajemný pojedl střídmě,
k řeči se více měl.

Prý dlouhé roky ve válce se bil,
a když vrátil se na rodný hrad,
na místa, kde celá ta léta žil,
klesal z nebe popelavý spad.

Po chvíli i svoji ženu a dítě objevil,
ležely mrtvy v čerstvém hrobě.
Aby si od šírající bolesti ulevil,
odjel do světa ve své zlobě.

Již procestoval celý širý svět,
nikde neměl dlouhého zbylí.

Chtěl někde překonat té zloby jed
tam, kde na klidné zítřky slunce svítí.

Tedy vjel do kraje zdejšího,
který tak krásnými lesy oplývá
a zaslechl z hrádku menšího
zábavu, div že sám hrádek nezpívá.

Tak zaklepal a před Pána předstoupil,
aby nabídl malý obchod jen,
by maličký kousek země odkoupil,
neboť malý hrádek byl jeho sen.

Když Tajemný řeč dokončil,
Šlechtic dojetím ke koupi svolil,
ihned ze židle vyskočil,
aby cizinci k přípitku dolil.

Zlaťáky nové rychle zacinkaly,
obchod výhodný ujednán byl.
Rudé hradby na pláni vyskákaly,
jako by je tam sám ďábel sil.

Soused tajemný mnoho necítil s místními mravy,
jako o podivínovi se o něm mluvilo.
Nikoho k sobě nezval, nezavítal na oslavy,
krom rudé stavby jako by ho ani nebylo.

V okolí se začaly šířit divné zvěsti,
že mnoho místních dívek ztratilo se od rodných vrat,
že někdo potkal černý kočár na rozcestí,
že o úplňcích nad hradskou cestou visel sirný smrad.

Dveře se začaly zavírat na petlice,
po setmění kalupem všichni domů,
řádně zabouchnout rozvrzané okenice,
na vrata závory z dubových stromů.

Pána zvěsti znepokojovaly,
strávil mnohé noci v zamyšleném bdění.
Že by na hrádek vpochodovali,
že by pobourali hrádku rudé zdění?

Prvně však sám přesvědčit se chtěl.
Vydal se k hrádku se svými druhy,
V noci za úplňku hlídku měl,
Po půlnoci vystřídal své sluhy.

Dočkali se a černý vůz se dostavil,
notně po půlnoci, takřka k ránu,
na silnici se temný kočár objevil
a těsně za ním zabouchli bránu.

V tom se dřevěná okenice rozevřela,
v okně silueta vyhublé mladé ženy,
slova prosby o pomoc v noci odumřela,
když byly silnýma rukama utrženy.

Šlechtic zprudka meč tasil,
před bránu skočil, barvu obličeje náhle mění.
Výhruškami žluč hasil,
na vrata bouchal, požadoval brány otevření.

Však brána stála, jakoby se jí to netýkalo,
hrádek se ponořil do ponurého ticha,
nic jiného, nežli odejít domů nezbývalo
Pán proklínal pozdě honěného bycha.

Ale takto příběh nekončí,
rytíře začal shromažďovat na svém hradu.
Běda těm, co Pána vytočí,
dalšího rána vydali se na výpravu.

Když dotáhli k rudému hrádku časně z rána,
již tu ze stavby nestál kámen na kameni
To ovšem převelice udivilo pána,
i rytíři byli v odvaze nalomeni.

V pocitu nekalosti všemi vytušené,
rozhodli se prohledat rozvaliny.
Ve sklepení našli dívky umučené,
tak je jeli pochovat do dědiny.

Na tom místě zlo ještě dlouho dlelo,
mnohý se tím směrem raděj nedívá,
a protože tak špatnou pověst mělo,
Čertův hrádek se mu tajně přezdívá.